

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

18. DUBNA 2021

Z obsahu:

Modlitba

v každodenním životě

Katecheze papeže

Františka při generální
audienci 10. února 2021
v knihovně Apoštolského
paláce v Římě

- strana 2 -

Svatý Petr Chanel

Libor Rösner

- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (48)

- strana 6 -

Zmrtvýchvstalý Ježíš
překonává veškeré zlo

- strana 7 -

Život homosexuála
jsem nechal za sebou

- strana 8 -

Vědecká studie
nenalezla žádný „gen
homosexuality“.

Co to znamená pro
katolickou morálku?

- strana 10 -

Kongregace pro nauku
víry: Církev nemůže žehnat
svazkům osob stejného
pohlaví

- strana 10 -

Pravda o homosexualitě

P. M. Piotrowski SJ

- strana 12 -

Foto © Jiří Koleček

Modlitba v každodenním životě

Katecheze papeže Františka při generální audienci
10. února 2021 v knihovně Apoštolského paláce v Římě

Kol 3,16-17

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes objasníme, jak se modlitba z liturgie ustavičně vrací do každodenního života na ulicích, v úřadech, v dopravních prostředcích... Všude tam pokračuje dialog s Bohem – kdo se modlí, je jako zamílovaný, který neustále nosí v srdci milovaného člověka, ať už je kdekoli.

Tento dialog s Bohem totiž vše pozvedá: každá radost se stává důvodem ke

chvále, každá zkouška příležitostí k prosbě o pomoc. Modlitba v životě stále žije, jako oheň v řeřavých uhlicích, i když ústa mlčí. Srdce však promlouvá. Každá myšlenka, byť domněle „světská“, může být prodchnuta modlitbou. Také lidská inteligence bere modlitbu na zřetel, neboť modlitbu lze přirovnat k oknu s výhledem na tajemství. Osvěcuje několik kroků, které máme před sebou, a poté se otevírá veškeré realitě, která ji předchází a překoná-

vá ji. Toto tajemství nemá tvář, která by vzbuzovala neklid či úzkost. Poznání Krista nás uschopňuje k důvěře ve skutečnost, že tam, kam naše oči a zrak naší mysli nedohlédnou, není nicota, nýbrž nekonečná milost. Někdo nás zde očekává. Křesťanská modlitba tak vštěpuje lidskému srdci nepřemožitelnou naději: ať již na své pouti prožijeme cokoli, Boží láska to může obrátit v dobro.

Katechismus v této souvislosti praví: „Učíme se modlit v určitých chvílích, když nasloucháme slovu Páně a když se účastníme jeho velikonočního tajemství; ale je to v každé chvíli, v každodenních událostech, kdy je nám dáván Duch, aby dal vytrysknout modlitbě. (...) Čas je v rukou Otce,

Pokračování na str. 9

Bůh má moc darovat uzdravení duchovní i tělesné. (str. 7) Tuto svrchovanou moc dosvědčil především zmrtvýchvstáním svého Syna Ježíše. A ten člověku dává denně v Eucharistii svůj božský zmrtvýchvstalý život – „antidotum na smrt a lék nesmrtnosti“ (slovy sv. Ignáce z Antiochie). Eucharistie je jediná protilátka, která může člověka uzdravit ze všech nemocí duše i těla, častokrát na mocnou přímluvu svatých. Není proto pochyb o tom, že chce-li lidstvo vybědnout z otroctví hříchu a ze všech peripetií ohrožujících život mnohých, není jiné cesty než obrátit se k Trojjedinému Bohu: On je totiž jediným Vítězem nad smrtí, jediným skutečným Dárcem života a jediným ze všech v historii uctívaných bohů, který nikdy nezklamal toho, kdo se k němu s důvěrou obrátil o pomoc. A kolikrát jde o velmi složité záležitosti...

Mezi ně patří i lidská sexualita. Jí se věnujeme i na následujících stránkách. (str. 8-13) Především je důležitá studie prokazující neexistenci genetické danosti homosexuality. Také nový dokument Kongregace pro nauku víry o nemožnosti žehnat svazkům osob stejného pohlaví (str. 10) Neznamená to odsouzení příslušných osob, dokument dokonce zdůrazňuje nutnost přijímat je „s úctou, soucitem a citlivostí“ a vyhýbat se „všem projevům nespravedlivé diskriminace“, což všechno je i naše křesťanská povinnost, vychá-

Editorial

zející z lásky k bližnímu. Jenom takový vnitřní postoj nás disponuje k tomu, abychom byli schopni s láskou hovořit o celé pravdě duchovního i zdravotního zpusťování hříchem homosexuality.

Ostatně, nebudeme-li k druhému člověku přistupovat s láskou, pak ho nikdy nepřesvědčíme, že to s ním myslíme dobře a že ho máme rádi, i když máme výhrady vůči jeho chování a jednání. I věcné argumenty je třeba předkládat s láskou a úctou k druhému člověku, jinak jde jen o lásku k pravdě, avšak odosobněnou, pyšnou, která se ani Bohu nemůže líbit. On nikdy k žádnému člověku nepřistupuje bez lásky k němu! A to, že kárá, ba i trestá – to je plně jen v jeho kompetenci, protože pouze on zná dokonale duši člověka a ví, co je pro její spásu nejlepší. My můžeme Boha jen prosit, aby nás Duch Svatý vždy osvětlil, abychom byli schopni rozlišit mezi hříšným skutkem a jeho vykonavatelem. Konečně, také Boží milost je vždy větší než očekávání člověka a způsob jejího projevení je mnohem dokonalejší než lidské předpovědi – čteme v duchovních zápiscích Alice Lenczewské. (str. 6)

Nutno však vnímat, že reálně žijeme ve společnosti, která nesdílí náš křesťanský postoj, a častokrát jej mnozí lidé nedoká-

ží akceptovat ani v případě, že k nim přistupujeme s láskou. Je to smutný obraz, který ovšem vypovídá o jediném: odmítnutí Boha a jeho příkazů vede k bezbřehému egoismu, k nesmyslnému utvrzování sebe ve lži a k odmítnutí nabídky Božího milosrdenství. A tak i zde platí jasná Ježíšova výzva adresovaná Alici Lenczewské: „Modli se, dítě, za svět, aby Mne poznal, než projeví sílu Své spravedlnosti.“ S vědomím, že i my máme do jisté míry křesťanskou zodpovědnost za spásu duše mnohých, můžeme vzít tuto výzvu za svou. Je to rovněž způsob, jak účinně bránit křesťanský systém hodnot, který je v současnosti tak rozpadlý a ignorovaný. Nikdo z nás není vyňat z povinnosti chránit poklad víry, který jsme na křtu svatém obdrželi, a to nejen pro sebe.

A zpytujeme znovu a znovu své svědomí i v tom, zda nemáme někde zapomenutý nějaký těžký balvan, který brání našemu láskyplnějším vztahu k Bohu, a tedy i v rozvinutí přívětivějšího postoje k bližním, při zachování zásady rozlišovat osoby od jejich skutků. Pomoci nám pak může i modlitba Benedikta XV., v níž prosíme Boha: „Vkládám se do Tvých rukou. Čiň se mnou, co se Ti líbí, ponechej mi pouze útěchu, že Tě poslouchám. Amen.“ (str. 13) Kéž dokážeme s láskou totéž vyprosit i těm, kdo zatvrzele chybní a i nevědomky ničí svůj život – nejen ten pozemský...

Daniel Dehner

Když se přidáš k učedníkům, kteří se pozdě večer vraceli z Emauz, zavedou tě za zavřené dveře k ostatním, které ráno opustili.

Ihned vyprávějí všem, jak se setkali s živým Pánem. Rozhlédni se po tvářích přítomných. Vidiš tu zatím nikoliv velikonoční radost, ale spíše rozpak. Jako by se uzavřeli nejen před židy, ale také

před radostnou zvěstí o Pánově zmrtvýchvstání, i když o něm svědčí nejen ženy a Petr, ale nyní i Kleofáš a jeho společník.

Sám Ježíš už stojí uprostřed nich, a *oni se děsí a jsou plní strachu!* Nestává se to i tobě, že se bojíš přijmout bez výhrad radostné pravdy, které ti připravila Pánova láska? Pros Ducha Svatého, aby rozptýlil tvou skepsi, která tě tak drží při zemi a zatemňuje tvůj duchovní zrak, i když je ti Ježíš tak blízko.

Proč vám to přichází na mysl?

Hledej co nejpříjemněji a nejdůležitěji odpověď na tuto otázku. Nemáš stále ještě strach oprostít se od lidské úzkoprsé malosti a přijmout skutečnost, že Boha nemůžeš svazovat do svých omezených lidských měřítek a představ, i kdyby se ti zdály sebevznešenější? Nebojíš se přijmout skutečnost, že Ježíšova přítomnost je dar lásky, která bude vždy nekonečně přesahovat každou tvoji představu? Neboj se tedy, že něco nebude podle tvého. To tvé zůstane vždy malicherné. Podvol se bezvýhradně Pánově velkodušnosti. Je to nekonečná velkodušnost všemohoucího Boha.

Nelekej se skutečnosti, že stejně jako zavřenými dveřmi i do tvého srdce a tvé duše vstupuje jeho živé tělo, které viselo na kříži, odpočívalo v hrobě a třetího dne oslavené vstalo, aby právě jako oslavené přicházelo k tobě. Spolehni se plně na jeho osobní přítomnost. *Dotkni se ho, přesvědč se!* Živý Ježíš v tobě není žádný výmysl, není to vidina ani fantazie, nemá to nic společného s magickými představami a tajemnými silami ezoterického světa. Kdykoliv k tobě Ježíš přichází v Eucharistii, *ukazuje ti své probodené ruce a nohy*, chce s tebou jíst u jednoho stolu, abys byl bezvýhradně přesvědčen o jeho **skutečné osobní přítomnosti**. Dobře si prohlédni jeho rány, neohlížej se na sa-

mozvané, sebevědomé a víry neschopné vykladače, ale obrať se na něho; přichází, aby On sám ti *otevřel mysl, abys porozuměl Písmu*. Všechno, co je v Písmu na-

psáno, směřuje k němu jedinému a nachází svůj plný smysl teprve tím, že *Kristus trpěl a třetího dne vstal z mrtvých*. Nekonečná hodnota Ježíšových ran není v tom, co jimi musel vytrpět, ale v tom,

že jsou pečetěmi nejdokonalejší a nejvyšší dobrovolné poslušnosti, s jakou se Boží Syn podrobil svému Otci, který pak tuto oběť dokonale zhodnotil a jeho muka i jeho ponížení proměnil ve slávu svou i svého Syna. Celý tento bolestný přerod k radosti slávy je věčným vzorem také tvého osobního přerodu, tvého nezbytného obrácení. To je Ježíšem vykoupený a posvěcený návod, v čem i ty jako člověk můžeš *být jako Bůh*⁽¹⁾.

Chápeš už, proč Pán nyní jako o tom nejdůležitějším mluví o *pokání na odpuštění hříchů*? Pokud si myslíš, znám ho, *ale jeho přikázání nezachováš, jsi lhář a není v tobě pravdy*. Každým hříchem se *zříkáš Svatého a Spravedlivého* a dáváš přednost *vrahovi*. Není pak divu, když skrze své hříchy nemůžeš vidět a rozpoznat opravdového Ježíše, a pak se ho bojíš jako nějakého *ducha*, jako někoho, kdo tě dokonce ohrožuje. Jeho probodené ruce ti nabízejí pokání nikoliv jako zatěžující břímě, ale jako osvobozující dar, jediný způsob, jak odstranit škodlivé a zhoubné výrůstky a nádory tvé zvlů, které se v tobě rozbuřily a zahlušují tě neklidem, nedůvěrou, vlažností a pýchou. Chce tě vnitřně proměnit a učinit svým svědkem.

Abys mohl o něm vydávat věrohodné svědectví, musíš projít bolestnou zkušeností vlastního obrácení. Být jeho svědkem, tedy promlouvat v jeho jménu, znamená být jedno s Kristem a přinášet a hlásat ústy i životem jen jeho evangelium, nikoliv své vlastní nauky. Svět toužebně čeká na toto svědectví. *Mnoho lidí si říká: Kdo nám ukáže dobro?*⁽²⁾ Jenom ten, kdo odhaluje jasnou Boží tvář. Proto pečlivě zkoumej, zda ti, kteří vystupují a vydávají se za jeho svědky, se jako on *utrpením naučili poslušnosti*⁽³⁾. Nehleď na výřečnost samozvaných učitelů, neapoléhej na to, že jejich slovo zní a vy-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 3,13-15.17-19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců, oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy však jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. čtení - 1 Jan 2,1-5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřešili-li však někdo, máme přimluve u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

Evangelium - Lk 24,35-48

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při

Pokračování na str. 4

padá jako sympatické a imponující, je to pouze lidský výmysl. Ptej se jich po jedině věrohodné legitimaci, kterou se ti dnes tak přesvědčivě a neklamně prokazuje sám Pán: Jeho rány jsou pečeti, že je *poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*. Ježíš nepotřebuje svědky, kteří šíří své vlastní výmysly, ale ty, kteří hlásají *pokání na odpuštění hříchů*.

Můj Pane, chci zachovávat *Tvé slovo, aby ve mně Boží láska byla přivedena k dokonalosti!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Gn 3,5; ⁽²⁾ Ž 4,7; ⁽³⁾ srov. Žid 5,8

Svatý Petr Chanel

Příjmení tohoto světce bude možná řadě lidí evokovat kosmetické přípravky, nicméně on dokázal něco, co žádný kosmetický výrobek či prací prostředek nedokáže - vypral své roucho dobřela v Berúnkové krvi. Hlásal Krista a pro Krista i umřel. Stal se prvním mučedníkem Oceánie.

Svatý Petr Chanel přišel na svět v době, kdy ještě nevyschla krev staniců mučedníků Francouzské revoluce. Brutální represe fanatických revolucionářů postihly i zasvěcené osoby, které hynuly po stovkách pod gilotinou nebo byly sprovozovány ze světa všemožným jiným způsobem. Citelně se to podepsalo na početním stavu francouzského duchovenstva. Když navíc odečteme ty z kněží, kteří ze strachu či zistných důvodů přísahali na novou bezbožnou ústavu a často se pak veřejně zřekli svého úřadu, případně byli kvůli tomuto svému pochybnému kroku farníky vyhnáni, dostaneme tristní obraz stavu kněžstva ve Francii.

V těchto časech vyrůstal pozdější světec. Měl štěstí, že se onoho 12. července 1803 narodil do vcelku slušně zajištěné rodiny v Cuetu u Bourg-en-Bresse, tudíž doma nemusel strádat.

V Crasu, kam chodil do školy, na něj mimořádně zapůsobil P. Pierre Trompiere - jeden z těch nepřisezných, kteří přečkali běsnění krví opité lůzy. Nadchl ho svou opravdovostí života pro Krista, a jak se později ukázalo, i pro kněžství. V roce 1815 byl P. Trompiere poslán do farnosti Monsols a se souhlasem rodičů vzal malého Petra s sebou. Když ve svých

14 letech přijal Petr poprvé svátostného Krista, učinil rozhodnutí, že se stane misionářem, který bude k Hospodinu přivádět zástupy.

O dva roky později vstoupil Petr do malého semináře v Meximieuxu. Již v průběhu svého studia zahořel touhou připojit se k představenému semináře P. Lorasovi na jeho plánovanou misijní cestu za Atlantik, avšak protože měl absolvovat ještě rok studia filosofie, musel si na misijní cestu prozatím počkat. Díky tomu ale mohl vstoupit do velkého semináře v Bourgu, kde studium zakončil v roce 1827 přijetím svátosti kněžství. Ani potom nemohl naplnit své misionářské sny, jelikož jeho diecéze se nadále potýkala s nedostatkem kněží. Musel proto pomoci nejprve v Ambérieu a o rok později ve farnosti Crozet u Ženevy. Roku 1829 se pak vrátil do Meximieuxu, kde přijal povinnosti vicerektora.

Téhož roku však vyzval nový papež Pius VIII. věřící k aktivnímu šíření Kristova poselství mezi nevěřícími. Petr s několika přáteli z řad kněží oživil svou touhu po misiích. Přispěla k tomu skutečnost, že P. Loras, někdejší Petřův představený v malém semináři, se stal biskupem v americkém Dubuque, tudíž dveře měl otevře-

né, leč v jejich projití jim zabránila další překážka: tentokrát dění ve Francii - v roce 1830 vypukla liberály rozpoutaná revoluce. Museli zůstat se svými ovečkami, otec Petr s mladými adepty duchovního stavu.

Revoluce jim však nezabránila v aktu utužení svého předsevzetí žít svatým životem a vést apoštolát misionářského typu doma ve Francii. Vstoupili mezi maristy (Societas Mariae - Mariina společnost). Jednalo se o kongregaci založenou P. Jeanem Claudem Colinem v Lyonu, jejíž členové vyvíjeli úsilí o větší osobní dokonalost podle vzoru Panny Marie a pod její ochranou a kladli si za cíl výchovu mládeže a misie. Ne nadarmo byl budoucí světec pokřtěn jako Petr Alois Maria...

Poté, co tuto kongregaci v roce 1836 papež potvrdil, složil P. Petr Chanel spolu se svými druhy do rukou zakladatele kongregace slib chudoby, čistoty a poslušnosti a mohl se radovat ze zjištění, že Svätý stolec přidělil nově uznané kongregaci misijní oblast, a sice v jižní Oceánii. Světla mu naděje, že se mu konečně vyplní jeho sen. A taky ano - biskup Pompal-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždýt jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořad ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady ně-

co k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžišově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Pismu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

lier, jenž měl skupinku prvních misionářů vést, si za jednoho ze svých průvodců vybral právě jeho. Dne 24. prosince 1836 tak mohli vyrazit z přístavu Le Havre na nejmladší kontinent.

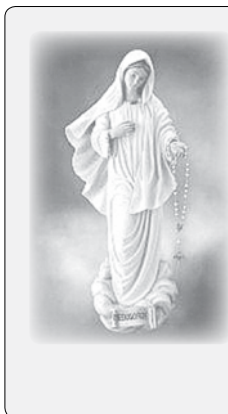
Když se po namáhavé plavbě vylodili na Tahiti, narazili na prudký odpor protestantských kazatelů, kteří se s nimi v žádném případě nehodlali dělit o misijní území. Přinutili je odplout. Na cestu je vybavili radou, aby pro své záměry vybrali ostrovy Wallis a Futuna.

Na prvně jmenovaném ostrově zanechali P. Bataillonovi. Po přiřazení ke břehům Futuny, ostrůvku ležícího asi 2 000 km východně od Austrálie, se biskup Pompallier otce Petra zeptal, zda chce zůstat tady. „*Nechávám to na vás, monsignore,*“ odtušil Chanel. Tak se 12. listopadu 1837 pro Petra Chanela stal prvním dnem jeho misionářské životní etapy.

Zahájil ji s laickým bratrem Tomášem Boogem, Angličanem, jehož dostal k ruce. Čekala je nelehká práce, poněvadž nedlouho po jejich příplutí vypukla na ostrově krvavá válka mezi dvěma nepřátelskými kmeny. Navíc neznali aktivně řeč, mohli se dorozumívat jen posunky, což pro hlásání Kristovy radostné zvěsti není zrovna dostačující prostředek. Přesto však mohl do Kristova ovčince převádět první ovečky. „*Dvacet křtů, z toho jen čtyři dospělí, zbytek děti, navíc všichni v nebezpečí smrti. To je celá moje žen za půldruhého roku,*“ smutnil v jednom z dopisů, který napsal počátkem roku 1839, nad situací, která byla na hony vzdálená jeho představám.

Domorodci sice na Chanelova slova pronášená v jejich rodném jazyce, kterému se postupně přiučil, neslyšeli, přesto v něm ale viděli „*Muže s nejlepším srdcem,*“ jak ho pojmenovali. Jeho vlídnost, obětavost projevovaná zejména nemocným, jeho ctnostný život – to vše mu u nich získávalo úctu a třeba prozatím i skrytě je samotné získávalo pro Krista.

Ale i dílčí úspěchy misionářské dvojice byly trnem v oku zastáncům vžitých pořádků, zvláště když pozorovali, že k novému náboženství inklinují především mladí příslušníci kmene. Vystupovali v roli ochránců odkazu předků a pradávných zvyků, a misionáři hlásané nauky byly v jejich očích negací toho všeho. Jim to potvrzoval i cyklon, jenž se přehnal nad

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes jsem s vámi, abych vám řekla: dívka, kdo se modlí, nebojí se budoucnosti a neztrácí naději. Vy jste vyvoleni, abyste nosili radost a mír, protože jste moji. Já jsem sem přišla se jménem Královna míru, protože ďábel si přeje nepokoj a válku, přeje si naplnit vaše srdce strachem z budoucnosti, a budoucnost je Boží. Proto buďte pokorní a modlete se a odevzdejte vše do rukou Nejvyššího, který vás stvořil. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. března 2021

ostrovem, ten vnímali jako pomstu bohů za odklánění se od nich. Brojili tudíž proti misionářům na každém kroku, a když neuspěli výhrůžkami či fyzickými atakami u nich samotných, obrátili svou pozornost na ty, kteří se nechali pokřtít anebo se ke křtu připravovali. Ve snaze zastrašit je neváhali ani zapálit jejich chatrče.

Do toho všeho skončily boje na ostrově vítězstvím silnějšího kmene, na jehož území směli marističtí misionáři přebývat a šířit křesťanství. Zdárný výsledek bojů dodal vítězům více sebevědomí, než bylo zdrávo, a to se projevilo stupňovanými útoky na otce Petra a Tomáše.

Útoky však oba maristy jen utvrdily v přesvědčení, že je záhodno zintenzivnit své úsilí. Výsledkem toho byla konverze Meitaleho, syna náčelníka Niulikiho. Niuliki vůči misionářům pociťoval nepřátelství již delší čas, synovým křtem se však pohár jeho dlouho živené netrpělivosti naplnil vrchovatě. Začal zcela nepokrytě hovořit o tom, že dvojice bílých mužů si zaslouží smrt.

Náčelníkovo přání se rozhodli učinit skutkem jeho rádcové, jmenovitě zeť Musumus, jenž 28. dubna 1841 vešel do Petrovy chatrče s tím, že potřebuje lék. V momentě, kdy se pro něj otec Chanel ohnul, udeřil jej Musumus kyjem do hlavy. Vzápětí vtrhli dovnitř dva Musumusi průvodci a začali nebožehého misionáře bít svými kyji. Otec Petr se nebránil ani slovem. V domnění, že ho zabili, se začali tři útočníci přehrabovat v jeho věcech. Vyrusil je v tom snad nějaký jeho pohyb nebo chrapot, každopádně to Musumuse tak rozzuřilo, že chytil Petrovu sekeru a vši silou ji zaťal do knězovy lebky.

Bratru Tomášovi se podařilo před vrahy utéct na ostrov Wallis, kde vše vypově-

děl otci Bataillonovi. Ten o krvavém incidentu zpravil mj. velitele francouzského námořnictva na Tahiti, jehož první reakcí bylo vyhlášení trestné výpravy na vesnici, kde přišel otec Petr Chanel o život. Až úpěnlivé prosby biskupa Pompailleira ho od tohoto plánu odradily. Nástupce apoštolů vyslal do vesnice jen prosbu, aby jim bylo vydáno misionářovo mrtvé tělo a jeho osobní věci.

Domorodci, kteří najisto počítali s krutou odvetou, byli tímto počínáním zcela zaskočení. Nedokázali si je vysvětlit, ale slabost v tom nehledali, věděli, že bílí muži disponují prostředky, jimiž by je mohli snadno vyhubit. Reakce nástupce apoštolů, tato ryzí ukázka Kristovy radostné zvěsti, je zasáhla natolik, že ho požádali o vyslání jiného kněze, který by na ně taky „*lil svěcenou vodu*“. Různé okolnosti to umožnily až po roce, tehdy sám biskup Pompallier přivedl na Futunu dvojici dalších maristů a osobně pokřtil 714 lidí!

Svatý Petr Chanel patrně svou násilnou smrt předvídal. Den před prolitím své krve pro Krista prohlásil: „*Nebude vadit, pokud já umřu. Křesťanská víra již na tomto ostrově zapustila kořeny, takže nezanikne mou smrtí.*“ Měl pravdu. Pár let nato byly ostrovy Futuna i Wallis již zcela katolické a v současnosti tvoří jedno biskupství. A dokonce v celé Oceánii nenajdete jediné biskupství, které by je předčilo v počtu kněžských a řeholních povolání. Jeden z Niulikisových potomků zasvětil své království Ježíši Kristu Králi.

Již rok po Chanelově mučednické smrti započal jeho beatifikační proces. Papež Lev XIII. dne 17. listopadu 1889 prohlásil Petra Chanela blahoslaveným a Pius XII. dne 12. června 1954 svatým a zároveň i patronem Oceánie.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (48)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Pondělí 28. 8. 1989, 9:35 h.

Jestliže začínáš den, s touhou odevzdat Mně ho začínej. Odevzdáním toho, co je stálým úmyslem, záměrem dne, chvíle. Odevzdáním všech, které potkáš, všeho, co bude, co přichází.

A pros o horoucnost toužení, o oheň lásky, o slzy lásky, o zrození lásky. Pros za všechny a o všechno, co je drahé tvému srdci.

Důvěřuj a doufej. A zůstávej v lásce a v pokoji s Marií i Josefem, s tvými blízkými v nebi, se svatými, s anděly. Ať tě obklopuje jejich modlitba a jejich láska. Buď sjednocená s nimi i se Mnou.

Aby se naplnilo v čase, ve kterém jsi: ve tvém srdci a všude to, co je touhou Boha v Trojici Jediného.

„Jak je psáno: »Ti, jimž nebylo o něm zvěstováno, uvidí a ti, kteří neslyšeli, pochopí.«“ (Řím 15,21)

Pátek 1. 9. 1989, 8:45 h.

Buď Mi věrná v malých každodenních odříkáních. Rozvoj duše v lásce není bez zapření sebe – svého egoismu v každé situaci, která dává takovou možnost.

Tvým životem a zalíbením jsem Já. Nic kromě Mne pro tebe není dobré. Jsou jenom věci nutné pro tvůj biologický organismus.

Kontempluj Lásku ve zkroušenosti a zbožnosti – to je tvůj program a radost každý den.

„Pokorní to spatří a budou mít radost; kdo se dotazujete na Boží vůli, okřehčete v srdci. Vždyť Hospodin ubožáky slyší, nepohrdá svými, když jsou uvězněni.“ (Ž 69,33–34)

Pátek 1. 9. 1989, 22:50 h.

Provázení druhých, to není poučování. To je se Mnou společné obětování se za ně. Je to vytrvalá modlitba a obtíž odříkání se na jejich úmysl. Je to zamilování si Boha v nich a s nimi společné setrávání v Mé lásce.

A není nutná fyzická blízkost, ale blízkost a duchovní péče diktovaná čistou láskou svěřovanou do Mé náruče.

Věz, že pokrok tvých duchovních dětí je vždy podmíněný tvým pokrokem v milování Mne obětující se láskou budovanou na zapření sebe samé.

Pouze tehdy se dějí záznaky obrácení a vnitřního uzdravení, které nejsou zkažené lidskými závislostmi.

Pondělí 18. 9. 1989, 12:15 h.

– V kostele vedle mne usedla starší osoba, z níž byl cítit velice ostrý zápach. Chtěla jsem změnit místo.

Tehdy Pán řekl:

Mnohem větší zápach vychází z duší lidských setrvávajících v hříchu, a přece od nich neodcházím a zůstávám s nimi, abych je osvobodil.

Modli se a snes to z lásky k ní. V její duši jsem také. Pomysli na to, jaká vůně vystupuje z tvé duše, když si myslíš, že jsi čistá.

Úterý 19. 9. 1989, 12:20 h.

Modli se, dítě, za svět, aby Mne poznal, než projevim sílu Své spravedlnosti. Modli se a plač, konej pokání za ně i za sebe, protože velká je ubohost každého vůči Mé svatosti. Velká je slepota a hřích – všude. Veliká je vaše nouze.

Úterý 26. 9. 1989, 10:30 h.

Ve vztahu ke svým bližním se říd' milosrdenstvím, a ne spravedlností. Ty nejsi schopna nic posoudit spravedlivě. Mohu to udělat jenom Já. Nikomu z lidí jsem nepřikázal hodnotit a trestat. Vlastně naopak: varoval jsem před tím a zakázal to.

Přišel jsem jako Člověk, abych učil milosrdenství. Ukázal jsem to celým Mým životem a Mým učením. To je vzor pro každého a Můj příkaz.

Skrze Mé milosrdenství pohlížej na každého a měj k němu vztah. Ty, kte-

ří činí zlo, kteří bloudí, obklop největší láskou a milosrdenstvím – ve svém nitru a ve vnějších projevech tvého vztahu k nim. Měj je ráda, modli se za ně a konej pokání, abys vyléčila křivdu, kterou působí sobě i druhým. A abys vynahradi-la jejich zradu Lásky.

[...]

Já jsem Milosrdenství dané světu i každému člověku.

Jsem Milosrdenstvím, které touží zahrnout celý svět, všechna srdce, aby je zachránilo, uzdravilo, proměnilo.

Pátek 29. 9. 1989, 23:45 h.

Boží milost je vždy větší než očekávání a způsob jejího projevení je mnohem dokonalejší než lidské předpovědi.

Pátek 17. 11. 1989, 9:15 h.

Mé veliké milosti obdržíš tehdy, když se tvá láska stane podobnou Mé lásce.

Neukazuj ti lidskou ubohost proto, abys ji hodnotila, aby v tobě vzbuzovala chuť kritizovat – ale proto, abys zahrnovala milosrdenstvím, konala pokání a přinášela prosebné oběti. Toužím v tobě vytvořit srdce matky, které jenom miluje a odčiňuje chyby a pády dětí. Taková je Moje láska, kterou vlévám do tvého srdce, aby se stalo Mým Srdcem.

Milovat, to je vynahrázovat, brát něčí ubohost, hřích a chybu na sebe, aby byl uvolněn a čistý odevzdán do Mé náruče. Milovat znamená brát veškeré zlo a darovat Dobro.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska:
Słowo pouczenia.
Wydawnictwo Agape sp. z o.o.,
wydanie drugie zmienione,
Poznań 2019.

Přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Zmrtvýchvstalý Ježíš překonává veškeré zlo

Epidemie koronaviru je ohrožením pro mnoho lidí a zcela jistě se nesmí znevažovat. Je třeba podřídit se doporučením státních zdravotnických služeb a dodržovat základní hygienické zásady. To ale není všechno.

Ve sféře duchovní to, co je nejdůležitější, je čisté srdce neboli setrvávání ve stavu milosti posvěcující, úplné odevzdání se Ježíši skrze Marii v každodenní vytrvalé modlitbě, ve svátosti pokání a Eucharistie a v co nejlépeším plnění svých povinností.

„Když budeme mít čisté srdce a čisté ruce, nikdo nás nepřemůže, protože sám Bůh bude naší silou,“ řekl sv. Jan Pavel II. Je třeba uvědomovat sám sebe i druhé, jak velkým neštěstím je duchovní virus smrtelného hříchu, morální zkaženost, chybějící obrácení při vedení takového života, jako by Boha nebylo. To jsou největší ohrožení, poněvadž hříchy ničí lásku, odsuzují na smrt Ježíše v lidském srdci, demoralizují člověka a přivádějí k absolutnímu sobectví. Absolutní egoista ve chvíli smrti definitivně a navždy odmítne Boží milosrdenství. Svátá sestra Faustyna napsala: „Budou zavrženy jen duše, které samy chtějí, neboť Bůh nikoho nezavrhuje.“ (*Deníček* 1452)

Pán Ježíš zve všechny, aby k němu přilnuli a přijali dar jeho milosrdenství: „Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinutím na své milosrdné srdce. Trestám jen tehdy, když mě k tomu sami nutí, má ruka se nerada chápe meče spravedlnosti; přede dnem spravedlnosti posílám den milosrdenství.“ (D 1588) Skrze svatou Faustynu nás Ježíš vyzývá: „Řekni duším, kde že mají hledat útěchy, to znamená v tribunále milosrdenství; tam jsou největší zázraky, které se neustále opakují. K získání tohoto zázraku není třeba podniknout dalekou pouť ani konat nějaké vnější obřady, nýbrž stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu, a zázrak Božího milosrdenství se plně projeví. I kdyby duše byla jako mrtvola v rozkladu a lidsky vzato by vzkříšení bylo nemožné a všechno by bylo ztracené, u Boha tomu tak není, zázrak Božího milosrdenství křísí tuto duši zcela úplně. Neboží, kdo z toho zázraku Božího milosrdenství nečerpají; budete marně volat, ale bude už pozdě.“ (D 1448) Ježíš nás

čeká ve svátosti pokání, aby nám odpustil všechny hříchy, osvobodil nás z otroctví satanova a navrátil nám veškerou důstojnost dětí Božích. Kristus nám přecede v Eucharistii svůj božský zmrtvýchvstalý život – „antidotum na smrt a lék nesmrtnosti“ (sv. Ignác z Antiochie).

V krizových situacích Pán Ježíš svou uzdravující lásku a uzdravení ze všech nemocí duše i těla odhaluje také na přímluvy svatých.

Zázrak uzdravení z koronaviru

Dne 1. března 2020 začala být aplikaci WhatsApp šířena nahrávka, na které otec Louis Matar, správce sanktuária svatého Šarbela v Libanonu, potvrzuje jeden neobvyklý příběh. Toho dne, v neděli ráno žádala jedna dívka z Bejrútu o pomoc. Vyprávěla, že se jí ve snu ukázal svatý Šarbel a požádal ji, aby vzala hrst hlíny z místa jeho prvního hrobu. Dívka ji měla pověřit ve vodě, vychladit, přefiltrovat přes gázu do skleničky a zanést ten „vývar“ do Univerzitní nemocnice Rafika Al-Haririho. Ve snu ji také svatý Šarbel instruoval, na kterém oddělení pobývají v karanténě nemocní koronavirem, a označil ji lékařem, se kterým se měla setkat. Otec Louis dívce pomohl s realizací tohoto úkolu. Vypravila se do nemocnice, předala „vývar“ lékaři zodpovědnému za léčbu nakažených koronavirem a nemocní (nejenom kvůli tomu), kteří se modlili a s vírou přijali ten lék, byli zázračně uzdraveni. Vysílání v Televizi OTV potvrdily také internetové stránky „Hlas Libanonu z Dbajje“.

Epidemie cholery

Arabské stránky *Aleteia* připomněly v té souvislosti epidemii moru, která postihla Zahli v roce 1825. Tehdy zahynulo mnoho obyvatel toho města. Arcibiskup Adždžuri však přijal odvážné rozhodnutí, že obejdou všechny čtvrti a ulice Zahli v procesí s Nejsvětější svátostí. Po eucharistickém procesí epidemie zázračně skončila. Od těch dob všichni obyvatelé Zahli oslavují onu velikou událost a děkují Bohu za prokázané milosrdenství.

Každoročně jdou v procesí s Nejsvětější svátostí do všech koutů města. Ulice jsou plné květinami ozdobených oltářů, před kterými se vznášejí modlitby k Ježíšovi skrytému v Eucharistii. Katolíci se účastní mši svatých a adorace Nejsvětější svátosti.

Poselství pro dnešní dobu

Je důležité, abychom nezapomněli, že Bůh má moc darovat uzdravení duchovní i tělesné. Písmo svaté je plné úryvků, které hovoří o uzdravení nemocných. Uvedme několik z nich:

„Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných.“ (Jan 6,2)

„Když to Ježíš uslyšel, řekl: »Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.«“ (Jan 11,4)

„Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petrův stín, až půjde kolem. Také z ostatních míst v okolí Jeruzaléma se scházelo množství lidí; přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni.“ (Sk 5,15–16)

„Bůh konal skrze Pavla neobvyklé mocné činy. Lidé dokonce odnášeli k nemocným šátky a zástěry, kterých se dotkl, a zlí duchové je opouštěli.“ (Sk 19,11–12)

„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14–15)

Cožpak právě toto nekonal svatý Šarbel ve své poustevě? Přicházeli k němu s nemocnými, a on je uzdravoval – ne svou mocí, ale mocí Ježíše Krista, který zemřel a vstal z mrtvých pro nás a pro naši spásu. Když mluvíme o uzdraveních, ke kterým došlo na přímluvu svatého Šarbela a jiných svatých, mluvíme o všemocné lásce zmrtvýchvstalého Krista, která působí ve svých svatých.

*Z Miłujcie się! 2/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Život homosexuála jsem nechal za sebou

Mám 65 let. Když mi bylo 13 let, přišel jsem na to, že se nezamilovávám do děvčat jako moji spolužáci, ale do kluků. A navíc jsem k nim začal pocítovat silnou sexuální přitažlivost...

Pocházím z početné rodiny, vyrůstal jsem na venkově. Nikdy jsem neměl rád práci v zemědělství, nebyl jsem nijak silný chlapec. V jednu chvíli mě začal pronásledovat komplex méněcennosti v souvislosti s mou mužností. Myslel jsem si tenkrát: „Nejsem opravdový chlap, mám víc společného s ženami.“ Jsem přesvědčen, že tady byl počátek mých homosexuálních pocitů. Vůbec mě to ale netěšilo... Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a věděl jsem, že homosexualita je hřích. Moje citění bylo ale natolik silné, že nakonec jsem začal žít ve shodě s ním. Nejprve byly náhodné kontakty a setkání, a potom bydlení s partnerem.

Dávný člověk

V jisté chvíli jsem se rozhodl skončit s homosexuálním stylem života, protože jsem věděl, že skrze něj jsem nežil ve shodě s Bohem. Tou dobou jsem se potkal s jedním pastorem, a ten mi řekl, že jestliže jsem věrný svému partnerovi, tak v tom není nic zlého... Prostřednictvím toho pastora jsem se dostal k sexuologovi, který to potvrdil: „Tvé homosexuální city jsou hluboké, žij tak dál.“ Žil jsem tedy tak – a cítil jsem se v tom velmi dobře. Chodil jsem do gayovských barů trávit čas s přáteli. Nakonec jsem se poddal svým nejhlubším citům...

V té době jsem potkal křesťany, kteří říkali něco jiného než většina: „Můžete se změnit, změna je možná.“ Ti křesťané se modlili se mnou, abych byl uvolněn od svých homosexuálních citů. To byl počátek mé přeměny. Z Bible jsem věděl, že homosexualita je hřích. Svátý Pavel v prvním listu ke Korintánům píše, že homosexuálové nezdědí království nebeské, a v listě Římanům varuje, že takový způsob života se protivi přirozenosti. Ti křesťané mi tehdy říkali: „Nežiješ v souladu s Bohem. Jestli tak budeš dál pokračovat, nezdědíš Boží království. Nebude v něm místa pro tebe.“ A já jsem chtěl zdědit království Boží. Pochopil jsem tehdy, že city nás nesmějí řídit. Rozhodující je slo-

vo Boží, které říká, že dosáhneš opravdového štěstí a naplnění, když budeš poslušný Boha.

Vytrvalý boj

Ve věku 28 let jsem skončil s homosexuálním stylem života. Zpočátku jsem se velmi radoval, že se Bůh postavil na první místo v mém životě. Říkal jsem: „Bože, Ty jsi nejdůležitější.“ Cítil jsem se jako Boží dítě a dávalo mi to hodně radosti. Mé dřívější city mě ale stále provázely, a to bylo pro mne hodně těžké. Musel jsem bojovat, navracet se k Bohu, jemu odevzdávat své myšlenky. Byla to válka se sebou samým. Neměl jsem tehdy žádné heterosexuální city a bylo mi opravdu těžko. Ten proces potřeboval vytrvalost.

Během pěti let od svého obrácení jsem měl jen jeden homosexuální kontakt. Byl jsem na dovolené a tam jsem znovu padl. To mě naučilo, že si nikdy nemohu být sám sebou jistý. Kromě toho jsem pochopil, že se můj dřívější život může v každé chvíli vrátit. Po té události jsem přijal rozhodnutí následovat Boha. Od té doby se má pokušení stávala čím dál slabšími, také s ohledem na heterosexuální city ve mně se rozvíjející. Zamiloval jsem se a oženil se pět let poté, co jsem s homosexualitou skončil.

Jsem ženatý 31 let, mám rodinu – tři dospělé děti. Život homosexuála jsem nechal za sebou. Když srovnávám svůj dnešní život s tím dřívějším, tak teď se cítím víc naplněný. Homosexuální styl života víc omezuje. Není vůbec tak krásný, jak se často říká. Je v něm velmi mnoho zrady. Sám jsem byl ve stálém svazku, ale kromě toho jsme oba měli vedlejší kontakty. Bydleli jsme spolu, ale nebyla mezi námi ani láska, ani věrnost.

Pomoc druhým

Po svatbě jsem napsal knížku s titulem *Už nejsem takový*, ve které jsem vylíčil svůj příběh. Někteří lidé, když tu publikaci přečetli, přicházeli k nám domů a prosili o pomoc. Těch, co se hlásili, bylo čím dál víc. Po pěti letech jsme zalo-

žili EHAH (*Evangelní péče o homosexuály*), jejíž název jsme brzy poté změnili na *Evangelní péče o sexuální identitu*, protože pomáháme nejenom homosexuálům, ale rovněž lidem závislým na sexu.

Lidé se s námi kontaktují, volají nebo přicházejí a domlouváme vstupní rozhovor. V průběhu té rozmluvy se soustředujeme na jejich hlavní potřeby. Většina křesťanů k nám přichází s otázkou: „Můžete mi pomoci skončit s homosexuálním stylem života? Můžete mi pomoci dostat se na cestu změny?“ My tvrdíme: „Změna je možná.“ Podle nás být homosexuálem není součástí přirozenosti člověka, ale jeho směřování, které je možno změnit. Mluvíme-li o přeměně, mám na mysli nejenom přejít od citů homosexuálních k heterosexuálním, ale něco širšího: Jak můžeme naplňovat Boží očekávání, jak realizovat jeho plán pro nás? Křesťanský život s sebou totiž přináší vnitřní proměnu a opravdový duchovní rozvoj. Změna může znamenat, že člověk končí s homosexuálním stylem života a začíná žít jako heterosexuál. Po naší terapii se někteří lidé natolik změnili, že uzavřeli manželství.

Po první úvodní rozmluvě máme jedno nebo dvě setkání věnovaná minulosti, a potom několik setkání určených rozhovorům o životě ve víře. Tehdy mluvíme o tom, že všechno začíná od našeho nitra, a také o tom, jak vnímat sebe samého. Soustředujeme se na dvě věci: na život víry, jakož i na způsoby, jak si poradit s komplexem méněcennosti. Jsme ovšem přesvědčeni, že jsou dvě možné příčiny homosexuality: první – neurotická porucha, nedostatečný psychický rozvoj konkrétního člověka, a druhá – síla hříchu, která způsobuje, že lidé padají.

Změna je možná

Chceme lidem ukázat, že změnit smýšlení o sobě samém a porozumět, že nejsou důvody k tomu, smýšlet o sobě špatně. Podstatou homosexuálních citů je totiž zvláštní forma komplexu méněcennosti. V minulosti sám „doplňuje se“ jiným mu-

žem, jsem se domníval, že se tímto způsobem stanu mužským plně. A teď věřím, že mohu být opravdovým mužem, tak jak to Bůh naplánoval. To neznamená, že jsem se náhle stal tvrdým chlapem. Přijal jsem fakt, že jsem vnímavý. Nejsem žádný tvrdas a stále nemám rád práci v zemědělství, ale přesto mohu být opravdovým mužem. Ten můj zvláštní komplex méněcennosti zmizel – a proto jsem se mohl změnit vnitřně. Kromě toho jsem se naučil žít z víry.

Lidem, kteří k nám přicházejí, říkáme: „Nepťe se Boha, jestli ti vezme homosexuální city, ale – jestliže jsi odevzdal život Ježíši – nauč se považovat starou přirozenost za mrtvou. Nevytlačuj ji, netlum, ale nauč se ji brát jako mrtvou ve víře – a pamatuj, že v Ježíši jsi nové stvoření.“ To je proces. To se neděje v jediném dni. Jestliže žiješ z víry, tvoje city se mohou změnit. Jestliže si poradíš s komplexem méněcennosti a začneš žít z víry, existuje možnost, že tvoje city projdou změnou.

Ve své práci jsme se od začátku potkali s velikým odporem. Důvody, pro které se nám homosexuálové stavějí na odpor, vypovídají něco o nich samotných. Myslím, že oni nechtějí vzít na vědomí, že změna je možná. To je také velmi osobní záležitost, protože by to znamenalo, že oni se změnit mohou, ale že to nechtějí. Myslím, že homosexuál tlumí myšlenku, že Bůh to naplánoval jinak. Já jsem také chtěl zůstat takový, jakým jsem byl. Také jsem neochotně naslouchal tomu, že jsou možnosti změn, protože přeměna je v jistém smyslu popíráním sebe samého. Často si volíme prostě se poddávat svým citům.

Neříkáme, že každý, kdo mezi nás přijde, se jistě změní, ale velmi závažné je jít cestou přeměn a života v abstinenci. K tomu je zapotřebí hodně síly. I zde se dotýkáme velmi vážného aspektu: nesení kříže. Ten vnitřní proces často začíná tehdy, když Bohu přiznáme ústřední místo ve svém životě. To je zásada života z víry. Není důležité to, co ty cítíš, ale zda neseš svůj kříž a říkáš: „Bože, chci Tě následovat, chci jít pouze za Tebou.“

Johan van der Sluis

*Z Miujcie się! 2/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Modlitba v každodenním životě

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

setkáváme se s ním v přítomnosti: ne včera, ani zítra, ale dnes.“ (KKC, 2659) Dnes potkávám Boha, v setkání je vždy obsaženo ono „dnes“.

Neexistuje nádhernější den než ten, který prožíváme dnes. Lidé, kteří trvale žijí v myšlenkách na budoucnost, v níž „bude lépe“, ale nesmiřují se s dneškem, jak přichází, se pohybují ve fantazii, nedokážou uchopit konkrétnost reality. Dnešek je realitou a konkrétností. Modlitbu vyslovujeme dnes. Ježíš nám vychází vstříc dnes, v dnešku, který prožíváme. A v milost tento dnešek mění, či spíše nás mění právě modlitba: tiší hněv, podporává lásku, násobí radost, dodává sílu k odpuštění. V některých okamžicích máme dojem, že už nežijeme my, nýbrž milost, která skrze modlitbu žije a jedná v nás. Tato milost nás očekává, ovšem nezapomínejte, že je nutné souhlasit s dneškem. Pokud se dostaví hněv či nespokojenost, vedoucí k hořkosti, zastav se a obrať se k Pánu: „Kde jsi? A kam jdu?“ Pán je přítomen, vnukne ti správná slova a poradí, jak pokračovat bez této negativní zahořklosti. Chceme-li totiž užít profánního výrazu, modlitba je stále pozitivní a nese tě vpřed.

Pokud se každý začínající den přijímá v modlitbě, doprovází jej odvaha, a problémy, které je nutno řešit, již nepřekážejí našemu štěstí, nýbrž se stávají výzvou Bohu, příležitostí k našemu setkání s ním. V Pánově doprovodu se člověk cítí odvážnějším, svobodnějším a také šťastnějším.

Modleme se tedy nepřetržitě za všechno a za všechny, také za nepřátele. Ježíš nám poradil: „Modlete se za své nepřátele.“ Modleme se za své drahé, ale také za lidi, které neznáme, a dokonce za své nepřátele, jak jsem již řekl a jak často vybízí Písmo. Modlitba nás uzpůsobuje k hojnosti lásky. Modleme se především za nešťastné lidi, za ty, kteří o samotě pláčou a nevěří, že by je ještě někdo měl rád. Modlitba koná zázraky, a proto chudí z Boží milosti tuší, že také v jejich nejisté situaci křesťanská modlitba zpřítomňuje Ježíšův soucit: On totiž s velikou něhou pohlédl na unavený a skleslý zástup, opuštěný jako ovce bez pastýře (Mk 6,34). Nezapomínejme,

že Pán je Pánem milosrdenství, blízkosti a něhy: na tato tři slova nelze v souvislosti s Pánem nikdy zapomenout. Toto je Pánův styl: soucit, blízkost, laskavost.

Modlitba nám pomáhá milovat druhé, navzdory jejich chybám a hříchům. Člověk je vždy důležitější než jeho činy a Ježíš svět nesoudil, ale spasil. Lidé, kteří nepřetržitě druhé posuzují a odsuzují, vedou politováníhodný, nešťastný život... Ježíš nás přišel spasit, a proto otevři srdce, ospravedlňuj druhé, pochop je, přístup k nim, slituj se nad nimi a buď ohleduplný, jako Ježíš. Je třeba mít rád všechny lidi i každého jednotlivě a v modlitbě pamatovat na to, že všichni hřešíme a zároveň nás Bůh jednoho po druhém miluje. Jestliže budeme takto milovat tento svět, milovat jej s laskavostí, objevíme, že každý den i každá věc v sobě skrývají zlomek Božího tajemství.

Katechismus dále píše: „Modlit se ve všedních událostech každého dne a každého okamžiku, to je jedno z tajemství nebeského království, zjeveného »maličkým«, Kristovým služebníkem, chudým z blahoslavenství. Je dobré a spravedlivé modlit se, aby příchod království spravedlnosti a míru ovlivňoval běh dějin, ale je stejně důležité »proniknout« modlitbou obyčejné všední situace. Všechny způsoby modlitby mohou být oním kvasem, k němuž Pán přirovnává Boží království.“ (KKC, 2660)

Člověk je jako vánek, jako polní květ (srov. Ž 144,4; 103,15). Filozof Pascal⁽¹⁾ napsal: „Kdyby šlo o to, rozdrtit ho, nebylo by zapotřebí, aby se chápal zbraně celý vesmír; stačí ho zabít pára, kapka vody.“ (*Myšlenky*, Odeon, Praha 1973) Jsme křehké bytosti, avšak umíme se modlit a v tom spočívá naše největší důstojnost a také naše síla. Odvahu! Modleme se v každé chvíli, za každé situace, protože Pán je blízko. Když modlitba souzní s Ježíšovým srdcem, dosahuje zázraků.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Blaise Pascal (1623–1662), Francie.
[pozn. red.]

Vědecká studie nenalezla žádný „gen homosexuality“. Co to znamená pro katolickou morálku?

Poté, co velká vědecká studie zjistila, že neexistuje žádný jedinečný genetický marker pro homosexualitu, katolický teolog vysvětlil, že tato zjištění jsou plně v souladu s katolickým učením.

Studie byla zveřejněna 30. září 2019 v časopise *Science*. Zkoumala údaje z několika velkých genetických databank v řadě zemí a získávala informace o sexuálních partnerech a preferencích od téměř půl milionu lidí. Předchozí studie na toto téma zkoumaly pouze skupiny osob o počtu stovek lidí.

„Z hlediska genetiky neexistuje žádná odlišnost, pokud jde o sexuální chování homosexuálních a heterosexuálních osob,“ říká Andrea Ganna, genetička z finského *Institutu molekulární medicíny* a hlavní autorka studie.

Eric Vilain, genetik z *Dětského národního zdravotnického systému* ve Washingtonu, v rozhovoru pro časopis *Scientific American* řekl, že závěry této studie znamenají „konec teorie o » genu homosexuality“.

V posledních desetiletích mnoho aktivistů zapojených do hnutí LGBT prosazovalo argument, že homosexuální orientace je geneticky podmíněná a že lidé, které přitahuje stejné pohlaví, se rodí s takto danou orientací.

Podpora ideologických pozic

[...]

Melinda Millsová z oxfordské univerzity v komentáři zveřejněném společně se studií poznamenala, že „tendence redukovat sexualitu na genetickou podmíněnost“ slouží k podpoře sociologických nebo ideologických pozic.

„Připisování homosexuální orientace genetice by mohlo posílit občanská práva nebo snižovat stigmatizaci,“ napsala. „Na druhou stranu existují obavy, že takovýto přístup může být záminkou k různým »léčebným« zákrokům.“

Millsová se přesto domnívá, že tato studie ukazuje, že využití genetiky k předvídaní homosexuální orientace nebo k její

změně prostřednictvím jakési úpravy genu je „zcela a bezvýhradně nemožné“.
[...]

Není výzkum jako výzkum

Výzkum ukázal pět genetických datových bodů, jež se zdají být běžné u osob, které uvedly, že měly alespoň jeden homosexuální styk. Dva z těchto markerů jsou podle všeho spojeny s hormony a pachem, což jsou faktory sexuální přitažlivosti.

Ale všech pět těchto markerů vysvětluje méně než 1% rozdílů v sexuální aktivitě v rámci celé populace, uvádí se v závěru studie.

„Našli sice určitá genetická místa související s homosexuálním chováním,“ napsala Millsová, „avšak když zkombinují účinky všech těchto míst do komplexních výsledků, je jejich efekt tak malý – méně než 1% – že tento genetický výsledek nemůže být v žádném případě použit pro předvídaní homosexuálního chování daného člověka.“

Podotkla, že výsledky této studie zdůrazňují značné rozdíly v různých generacích a vliv kulturních norem na sexuální chování. Millsová uvedla, že budoucí výzkum by se měl zaměřovat především na to, „jak jsou genetické predispozice ovliv-

Kongregace pro nauku víry: Církev nemůže žehnat svazkům osob stejného pohlaví

Podle dokumentu Kongregace pro nauku víry, který byl zveřejněn 15. března 2021, není možné udělit požehnání svazkům párů osob stejného pohlaví.

Církev nedisponuje mocí udělit požehnání svazkům stejného pohlaví, které proto nemůže být „považované za legitimní“. Není tedy dovoleno, aby kněží žehnali homosexuální páry, které žádají o nějaký typ církevního uznání jejich svazku.

Podle Kongregace pro nauku víry je však nutné rozlišovat mezi „osobami“ a „svazky“. Zamítavá odpověď ohledně žehnání stejnopohlavním párům totiž neznamená odsouzení zúčastněných osob, naopak, ty je třeba přijímat „s úctou, soucitem a citlivostí“ a vyhýbat se „všem projevům nespravedlivé diskriminace“.

Důvody zamítavé reakce kongregace jsou následující: První se týká pravdy a hodnoty požehnání, které je „svátostí“. Jedná se o liturgický úkon církve, jehož předpokladem je, aby to, co je předmětem požehnání, bylo

„objektivně a pozitivně nastaveno přijímat a projevat milost podle Božích plánů zapsaných ve Stvoření“. Vztahy, i když jsou stabilní, ale „zahrnují sexuální aktivitu mimo manželství, tedy mimo nerozlučné spojení mezi mužem a ženou a nejsou otevřené k předávání života“, nekorrespondují s „Božím plánem“, a to ani pokud jsou v těchto vztazích přítomny „pozitivní prvky“. To se netýká pouze párů osob stejného pohlaví, ale také svazků, které zahrnují sexuální aktivitu mimo manželství. Dalším důvodem zamítavé reakce je riziko, že požehnání svazků osob stejného pohlaví může být omylem spojením s požehnáním svátosti manželství.

Na závěr Kongregace pro nauku víry konstatuje, že odpověď na dubium nevyklučuje „požehnání udělená jednotlivcům s homosexuálními sklony, kteří projevují vůli žít ve věrnosti s Božími plány a prohlašují za nepřipustnou jakoukoliv formu požehnání, která by uznávala takovéto svazky.“

Podle TS ČBK a tiskových agentur

ňovány nejrůznějšími faktory pocházejícími z okolního prostředí“.

„Znovu opakuji, že je důležité naslouchat životním zkušenostem LGBT osob, chceme-li jim v církvi sloužit,“ prohlásil Martin.

Dr. Kevin Miller, odborný asistent z Františkánské univerzity ve Steubenville, řekl agentuře CNA, že tyto výsledky jsou v souladu s církevním učením o homosexualitě.

„Katechismus pojednává o homosexualitě v paragrafech 2357–2359. Hned v prvním paragrafu čteme, že »její psychický zrod zůstává z velké části nevysvětlitelný«. A tato nová studie na tom nic nezměnila.“

Studie rozlišuje mezi lidmi, kteří se oddávají homosexuálnímu jednání, a těmi, kdo se identifikují jako „gayové“ či „homosexuálové“, což je podle Millera ústřední myšlenkou církevního učení o této záležitosti.

Nezřízená touha

Katechismus učí, že homosexuální úkony jsou „vnitřně nezřízené“ a „v žádném případě nemohou být schvalovány“. Je tomu tak proto, řekl Miller, že pouze sexuální chování, které je svou přirozenos-

tí orientováno na plození a děje se v rámci manželství, je „slučitelné s podstatou mravní ctnosti čistoty a – jak zdůrazňoval Jan Pavel II. ve svých dokumentech – také s láskou“.

„Všechny ostatní úkony jsou – bez ohledu na subjektivní dispozice těch, kteří se jich účastní – objektivně hédonistické a sobecké, nikoli láskyplné. Pochopitelně existuje mnoho druhů sexuálních úkonů, které spadají do této kategorie – homosexuální skutky rozhodně nejsou jediné.“

O homosexuálních tendencích či sklonech, často nazývaných také přitažlivost ke stejnému pohlaví, katechismus píše, že se „objektivně vymykají řádu“, uvedl Miller. Důvodem je to, že touha, která by vedla k nemravným úkonům, je svou přirozeností nezřízená, prohlásil.

Miller však podotkl, že samotná touha či sklon nejsou „mravně špatné“, jelikož si daný člověk nevybírá, jaké touhy bude mít, a ani se nemůže svobodně rozhodnout, že je bude mít.

Pro porozumění rozdílu mezi sklony a jednáním je podle Millera zásadní to, že pro veškeré své sexuální chování se člověk svobodně rozhoduje. I když má vnitřní dispozice k homosexuálním skutkům, má svobodu je konat nebo nekonat, stej-

ně jako ten, kdo inklinuje k nemravným skutkům s osobou opačného pohlaví.

„Vidíme, že v tomto vysvětlení církevního učení není žádná zmínka o jakékoli příčině homosexuálních sklonů nebo dispozic. To je totiž pro analýzu mravního dobra nebo zla homosexuálních úkonů nebo toho, zda se homosexuální sklony vymykají nebo nevymykají řádu, zcela irrelevantní.“

Miller vysvětlil, že původ sexuální orientace člověka – ať biologický, environmentální nebo zkušenostní – nemá žádný vliv na to, co církev učí o mravnosti jednání vyplývajícího z určité sexuální touhy.

„Toto učení nezávisí na žádném předpokladu ohledně příčiny těchto tendencí nebo sklonů,“ uvedl.

„I kdyby se prokázalo, že homosexuální sklony či orientace jsou zcela biologicky podmíněné, nemělo by to žádný vliv na logiku, na níž je toto církevní učení postaveno.“

*Ed Condon, Catholic News Agency
Přeložil Pavel Štíčka*

*Převzato z RC Monitor 23/2019
(Redakčně zkráceno)*

Azerové ničí arménské kulturní dědictví

V Azery okupovaných oblastech Náhorního Karabachu probíhá systematické ničení arménských kostelů, klášterů a tradičních arménských kamenných křížů. A to kvůli mlčení světa, který se nebrání této kulturní očištění. A i když to Ázerbájdžán oficiálně popírá, novináři BBC zdokumentovali mnoho míst, kde byla arménská přítomnost srovnána se zemí po podpisu mírové dohody.

Italská *Iniciativa pro Arcachu*, která se zabývá ochranou arménského náboženského a kulturního dědictví, varuje, že na „okupovaných územích je den co den ničeno ázerbájdžánským režimem“. Sdružení tyto aktivity nazývá „kulturní genocidou, která nemůže zůstat nepotrestaná“. Důkazem toho byly nedávné zprávy novináře BBC, jenž mj. dokumentoval zničení koste-

la sv. Jana Křtitele v Šuše. Na sociální síti našel video dokumentující zničení, kde bylo slyšet křik: „Alláh je velký!“ při ničení zvonice a kříže. Mělo jít o reakci na povzbuzení prezidenta Ázerbájdžánu, který při návštěvě okupovaných území apeloval na odstranění „všech nápisů a všech symbolů z kostelů, které falšují historii těchto zemí“. Novinář Jonah Fisher navštívil také město Džyrakan, kde zůstaly z kostela Panny Marie pouze základní kameny. Policisté mu sdělili, že chrám byl zničen v průběhu bojů. Existují však videa, podle kterých je zřejmé, že v den podepsání příměří byl kostel neporušený.

Úřady Náhorního Karabachu opakovaně vyzývaly mezinárodní společenství, aby zabránilo ázerbájdžánskému „kulturnímu terorismu“.

Zdůraznily, že jde o trestné činy proti lidskosti a závažné porušení mezinárodních smluv o ochraně náboženského a kulturního dědictví těchto zemí. Připomenuly, že eliminace arménského kulturního dědictví bude mít vážné následky pro budoucnost a představuje hrozbu pro celý civilizovaný svět. Bylo poukázáno na to, že ničení arménských bohoslužebných míst se uskutečňuje ve stylu teroristů z tzv. Islámského státu, který se snaží eliminovat veškeré symboly, které vypovídají o křesťanských kořenech těchto zemí. Mírová dohoda podepsaná vloni v listopadu, žel, neobsahuje žádné podrobné pokyny pro ochranu kostelů a klášterů, což vyvolává vážné obavy do budoucnosti.

Zdroj: TK KBS, 29. 3. 2021

Pravda o homosexualitě

Co nám Pán Bůh říká na téma homosexuálních vztahů a skutků, které jsou v morální teologii označeny jako sodomie? V knize Genesis (19,1–29) čteme, že obyvatelům Sodomy a Gomory se dostalo přísného trestu za homosexuální skutky, kterých se beze studu dopouštěli.

Je to ohavnost

Praktikování homosexuality je ve Starém zákoně odsuzováno s největší přísností proto, že se to drastickým způsobem protíví přirozenému řádu stvoření. V knize Leviticus mezi právy chránícími rodinu a manželství je patrný rozhodný zákaz praktikování homosexuality: „Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost!“ (Lv 18,22) „Kdyby muž spal s mužem jako s ženou, oba se dopustili ohavnosti; musejí zemřít, jejich krev padne na ně.“ (Lv 20,13) Tento přísný zákaz homosexuálních praktik se nachází vedle zákazu obětování dětí a sexuálního vztahu se zvířaty. Tímto způsobem byla zdůrazněna velikost viny těch, kteří praktikují homosexualitu. Pán Bůh v Písmu svatém označuje homosexuální soužití jako „ohavnost“ a „ohavnou zvyklost“, tedy něco, co vzbuzuje největší ošklivost. Někdy, aby vůbec nemělo místo ve společenství vyznavačů Boha takové perverzní chování, hrozil za ně trest smrti. V Deuteronomiu najdeme také zákaz zakrývání rozdílů pohlaví ve způsobu odívání se: „Žena na sebe nevezme, co patří muži, a muž neobleče, co nosí žena. Hospodin, tvůj Bůh, má v ohavnosti každého, kdo to činí.“ (Dt 22,5) Je třeba si uvědomit, že to rozhodné zavržení homosexuality bylo jenom v Izraeli. Avšak v sousedních kulturách pohanských se pro ně objevoval méně nebo více otevřený souhlas. Biblické zákonodárství, zakořeněné ve víře v jednoho Boha Stvořitele, který ustanovil přirozený morální řád, muselo být dodržováno a respektováno. Naproti tomu praktikování homosexuality je zjevným narušením Božího práva.

V Novém zákoně

Svatý Pavel počítá k velmi těžkým přestupkům činy „mužů žijících spolu“ (1 Tim 1,10). Homosexuální skutky jsou

v Novém zákoně předkládány jako prakticky odporující přírodě a hodné největšího odsouzení. V listě Římanům čteme: „Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti, a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost. Protože si nedovedli vážit pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší.“ (Řím 1,26–28)

Na jiném místě v Bibli čteme, že pokud se lidé praktikující homosexualismus neobrátní, tak „nebudou mít účast v Božím království“: „Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království.“ (1 Kor 6,9–10)

Tak tedy praktikování homosexuality a chybějící obrácení vedou k největší tragédii, a tou je věčnost pekla.

Učení katolické církve

V *Katechismu katolické církve* čteme: „Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy prohlašovala, že »homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené«. Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány.“ (KKC 2357)

Homosexuální sklony jsou objektivně nespořádané, a osoby, které je mají, „jsou povolány k čistotě. Skrze ctnost sebeovládání, jež vychovává k vnitřní svobodě, často skrze podporu nezištného přátelství, modlitbu a svátostnou milost, mohou a mají se postupně a rozhodně přibližovat ke křesťanské dokonalosti“ (KKC 2359).

Církev vyzývá své věrné k přijímání osob majících homosexuální sklony „s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těž-

kosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.“ (KKC 2358) Přijímání osob s homosexuálními sklony s ohleduplností absolutně neznamená přijetí sexuálních aktů. Pouze ve světle zjevené pravdy o stvoření člověka jako muže a ženy se dá porozumět perverznímu zlu homosexuálních činů.

Stvořil muže a ženu

Pán Bůh nám ukázal, že stvořil „člověka, aby byl jeho obrazem, jako muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27). V textu hebrejském jsou podstatná jména *zachar* a *n'keva*, která ukazují na pohlavnost muže a pohlavnost ženy. Tak tedy v celém člověku, který existuje buď jako muž, nebo jako žena, v jeho duši i těle se ukazuje obraz i Boží podoba. Tělo a jeho biochemická podminěnost nastalo určují pohlaví člověka.

Víme z Božího zjevení, že láska, která spojuje ženu a muže, se musí vyjadřovat v rozměru duchovním i tělesném a být zrcadlením Boží lásky v Nejsvětější Trojici. Muž a žena jako osoby mají stejnou důstojnost a jsou schopni vzájemné manželské lásky, poněvadž mají rozum a svobodnou vůli, čili nesou v sobě obraz a Boží podobnost. Manželství tedy bylo ustanoveno Stvořitelem a je svazkem muže a ženy: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ (Gn 2,24)

Pán Bůh světil muži i ženě zvláštní podíl na svém tvůrčím díle, když jim udělil speciální požehnání: „Plodte a množte se.“ (Gn 1,28) Plodnost a komplementarita pohlaví patří k podstatě manželství, které Kristus pozvedl k hodnotě svátosti. Křesťanské manželství je tedy znamením trvalé přítomnosti Krista nebo úmluvy Krista s církví (srov. Ef 5,32). Avšak homosexuální svazky a skutky se drasticky protíví přirozenému právu ustanovenému Bohem, a jsou tedy nepřirozené.

Extrémní neřest

Praktikující homosexuálové, kteří odmítají křesťanskou morálku, žijí ve vrcholné nemravnosti. Takto hovořil vyhlášený homosexuál Jakub Janiszewski v rozhovoru pro noviny *Gazeta Wyborcza*: „Sex je pro gaye přímo instituce. Sex zahrnu-

Akt odevzdanosti

Benedikt XV.

Můj Bože, věřím ve Tvou nekonečnou dobrotu, nejen v tu dobrotu, která objímá svět, ale v tu zcela zvláštní a zcela osobní dobrotu, která směřuje k tomu ubohému tvoru, jímž jsem já, a která pořádá všechno k jeho většímu dobru.

A proto, Pane, i když nevidím, i když nerozumím, i když necítím, věřím, že stav, ve kterém jsem, a vše, co se mi tam stává, je dílo Tvé lásky. A z celé své vůle mu dávám přednost před každým jiným stavem, který by mi byl příjemnější, ale méně by přicházel od Tebe. Vkládám se do Tvých rukou. Čiň se mnou, co se Ti líbí, ponechaj mi pouze útěchu, že Tě poslouchám.

Amen!

Z archivu sester voršilek

je všechno. Každé místo, které je nějak gayovské, v menší či větší míře je spjaté se sexem. Téměř každá gayovská hospoda má jakýsi *darkroom*, a přinejhorším aspoň větší kumbál, kde se dá provozovat sex s právě potkanou osobou. Jsou také sauny a jiná místa. Mám speciální aplikaci na telefonu, zaloguju se, koukám, kdo je online a za kolik. Každý může uvést svůj status, co chce.“

Důsledky té prostopášnosti jsou tragické, a to jak v oblasti duchovní, tak i tělesné. Výzkum osob nemocných AIDS na celém světě vykazuje, že kolem 60 % z nich jsou praktikující homosexuálové – a je jich přece necelé 1 % společnosti. Gigantická nadreprezentace homosexuálů nemocných na AIDS na celém světě vychází z hrozné nevázanosti, která vládne v jejich prostředí.

25 % gayů v USA přiznalo, že mělo sex s přibližně stovkou partnerů. 50 % z nich ohlašovalo, že jich mělo od sta do tisíce a dalších 25 % se přiznávalo k více než 1000 sexuálních partnerů... Pokud homosexuál začne se sexuálním životem, stane se rychle závislým na těchto pocitech, tak jako alkoholik nebo narkoman; bude vnitřně zotročený, aby měl sex s dalšími partnery. Každý praktikující homosexuál žije ve velké iluzi a sebeklamu.

Podle P. prof. Daria Oka praktikující homosexuálové „jsou sexuální maniaci, pro které sex s co největším počtem partnerů je podstatou života. To jsou lidé hluboce nešťastní, kterým je třeba pomoci a za které je třeba se modlit. Musí se u nich postupovat podobně jako u narkomanů, kterým se nedává ještě víc narkotik, nepoklepává se jim na ramena, neříká se, že dělají dobře. Máme zde sexuální narkomany, ke kterým je třeba přistupovat s největší ohleduplností, s láskou, dobrotou, péčí, ale také v celé pravdě. Jenom pravda vysvobozuje trvale – všechno další je klam. Proto je třeba dělat všechno, co je možné, abychom zachránili ty naše, nejdnou tak velice trpící ztracené a sebou samými týrané bratry, ale také jim nikdy neříkat, že droga sexu, která je do takového stavu dovedla, je dobrá. Narkotika nejsou nikdy dobrá, droga vždycky poníží a vždycky pomalu, postupně zabíjí.“

Vědecké výzkumy potvrzují, že pravděpodobnost onemocnění na AIDS nebo nemoci venerické je několikrát větší

u aktivních homosexuálů než u mužů heterosexuálních.

Ze strany medicínské samotná anatomie homosexuálního sexu působí strašné zpuštění v organismech osob, které se na něm podílejí. Zakončení trávicí soustavy není vhodné k provozování sexu. Z lékařského úhlu vidění je homosexualita očividná anomálie.

V celém světě se 40 % případů pedofilie týká homosexuálů. Je to několikrát víc než v jiných prostředích. Proto musí homosexuálové chodit na terapie, aby se uvolnili ze strašného zotročení sexem. Ze strany medicínské je homosexualita katastrofa, porucha – i o tom je zapotřebí hovořit s uvážením přesných lékařských údajů.

Z oficiálních státních záznamů se dozvídáme, že v USA, v Německu a v jiných zemích na tisíc pedofilů odpykávajících si trest vězení připadá méně než jeden kněz. Proto se pedofilii mezi homosexuály mají média zabývat 400krát častěji než tou mezi kněžími.

Máme se vždycky řídit láskou ve vztahu k osobám praktikujícím homosexualitu, říkat jim celou pravdu o strašných důsledcích toho ve sféře duchovní i zdravotní. Je třeba ty osoby vybízet k terapii a dělat všechno, co je možné, abychom jim pomohli vysvobodit se z toho jejich strašlivého zotročení.

Homoideologie

Homoideologie je současná varianta marxismu, který vede válku proti katolické církvi a lidem věřícím, zkouší úplně vymýt křesťanské hodnoty a zotročit lidský rozum. [...]

Zdrojem oněch nemocných idejí je negace Boží existence a zredukování celé skutečnosti na hmotu a smyslové vje-

my. Homosexuální menšina, agresivní a brutální ve svých působeních, touží svoji nemocnou ideologii vnutit všem a zredukovat lidské potřeby na úroveň čistě fyziologickou.

V programech sexuální výchovy sepsaných podle zásad LGBT je normou učení masturbace ve školce, a úplné sexuální soužití už na základní škole... Je to perverzní program ateizace prostřednictvím sexualizace.

Povolení adopce dětí homosexuálními páry je homozločin spáchaný na dětech. Věrohodné výzkumy u dětí, které byly adoptovány homosexuálními páry, vedené Markem Regnerusem z USA, ukazují, jak velká křivda byla těm dětem způsobena. Byly několikrát častěji sexuálně zneužívány svými pěstouny a několikrát častěji se pokoušely o sebevraždu, k čemuž vedly nejrůznější psychické problémy.

V USA, ve Francii, ve Velké Británii byly zaznamenány četné případy znásilnění a sexuálního zneužívání dětí adoptovaných do homosvazků. Dálo se to za mlčící lhostejnosti policie, novinářů či sociálních pracovníků, protože ti se báli střetnutí s homosexuální lobby. Aby se vyhnuli obvinění z homofobie i homonevisti, raději obětovali děti... Víme, že v současnosti je vícero bezdětných manželství, která chtějí adoptovat dítě, než dětí volných k adopci, proto svěřeni dětí do výchovy homosexuálním páram je krajní nezodpovědnost a morálním zločinem.

Nepodléhejme požadavkům hlasité homosexuální menšiny. Braňme křesťanský systém hodnot a nedovolujme deprivaci dětí skrze sexuální výchovu ve školkách a školách shodnou s direktivami ideologie gender.

*Z Miłujcie się! 2/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 19. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (127. díl): Pavel Tunák II. **6:50** Víra do kapsy: Žena v církvi **7:05** Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:40** Výpravy do divočiny: výběr 2020 **8:45** V pohorách po horách (94. díl): Velké Karlovice na běžkách **9:00** Živě s Noe [L] **9:25** Outdoor Films s Viktorií Lörinczovou a Tomášem Vaňourkem (91. díl): Cesta jako žádná ze sta **10:55** Pastýř na čunu **11:15** Filipov **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha **13:45** V pohorách po horách (69. díl): Krakova Hoľa – Nízke Tatry **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **14:55** Dekalog II.: Druhé přikázání **16:00** V souvislostech **16:25** Noční univerzita: Maciej Ruczaj – Polsko dnes – obraz a realita [P] **17:00** Zrím Řím **17:20** Země sv. Patrika **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:20** S Hubertem do lesa: Zloděj šál **18:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **19:00** Fleret & Zuzana Šuláková na Mohelnickém dostavníku 2018 **19:30** Víra do kapsy [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** Zachraňme kostely: Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **21:30** Za obzorem **22:05** Putování po evropských klášterech: Klášter trapistek v Brecht, Belgie **22:40** Kulatý stůl: Ze zákulisí Katolického týdeníku **0:15** Mezi pražci (96. díl): Duben 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (128. díl): Marcela Dostálová **6:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **7:25** Má vlast: Hustopeče nad Bečvou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Na cestě k Otcovu domu **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: P. Marek Vácha – Solí a kvásem v nelehké době **10:55** Myanmar – Kačjinský stát: Prahne po míru **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Svobodný člověk Václav Malý **13:25** Ján Miho – heligonkář a folklorista **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Jak potkávat svět (21. díl): S Tomášem Šulajem **16:00** Řeckokatolický magazín **16:15** Muzikanti, hrajte: Valaška **17:15** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **17:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2021 [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:20** S Hubertem do lesa: Žabák z bažin [P] **18:35** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **18:45** Přejeme si... **19:00** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha, Emauzský klášter [L] **20:45** Buon giorno s Františkem [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Jako hořičné zrnko (2. díl) **22:55** 20 let Akademie Václava Hudečka: Luhačovice **23:15** Terra Santa News: 14. 4. 2021 **23:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (161. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (129. díl): Antonín Randa **6:45** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Fiala **7:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2021 **7:25** MFF Strážnice 2015: Úprkuv kraj **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:25** Cvrlikání (40. díl): Jana Šteflíčková **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Noční univerzita: Mgr. PhDr. Gabriel Peter Hunčaga OP, PhD.

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

– Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2021 **16:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (161. díl) **17:45** Oto Mádr **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:20** S Hubertem do lesa: Čarodějný dvořeček **18:35** Za tajemstvím šumavských lesů **19:30** Terra Santa News: 21. 4. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (93. díl): Živá modlitba a chvála [L] **21:20** Liběšice [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Noční univerzita: P. Bogdan Stepień – Modlitba za uzdravení [P] **23:00** Generální audience papeže Františka **23:25** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **23:45** ARTBITR – Kulturní magazín (109. díl) **0:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha **0:55** Velehradská zastavení: Díl 7. – Cestami ekumenismu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (130. díl): RNDr. Vilém Holář **6:45** Dudácké standlie: Chodské slavnosti 2015 **7:45** Terra Santa News: 21. 4. 2021 **8:05** Jako hořičné zrnko (2. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** IRÁK – Ninivské pláne: Exodus **9:55** Kulatý stůl: Ze zákulisí Katolického týdeníku **11:30** Počasí **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Týnský chrám **13:45** V pohorách po horách (94. díl): Velké Karlovice na běžkách **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Generální audience papeže Františka **15:00** Poletuchy: Na skok na Plzeň **15:45** Víra do kapsy **16:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2021 **16:25** Večeře u Slováka: 4. neděle velikonoční [P] **16:55** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **17:00** Ovečky: 4. neděle velikonoční [P] **17:25** S Hubertem do lesa: Bezhlavcův hrádek **17:40** Živě s Noe [P] **18:00** Uzdram naši zem [L] **19:05** Opřu se o florbalovou hůl **19:30** Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (84. díl): Ponk [L] **21:15** Poutníci času (8. díl): S Leticií Vránovou Dytrychovou **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Santiago Gapp **0:40** Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (131. díl): Manželé Perašinovi **6:45** Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2021 **7:05** Sýrie – zbytek jeho lidu **7:35** Beránci a vlci: Rožnovské slavnosti 2019 **8:45** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Počasí [P] **9:25** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **10:25** Dům ze skla? **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Benin – cesta návratu **13:05** Nezmaří & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém

dostavníku 2013 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Liběšice **14:40** P. Antonín Šuránek **14:55** Biblická studna **16:00** Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2021 **16:20** Ukrajina: Skutky apoštolů: 0 2000 let později **16:50** Buon giorno s Františkem **17:30** Krajčárka Mária Hnidková **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:20** S Hubertem do lesa: Poklad z údolí smradu [P] **18:35** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **19:35** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Situace církve v Polsku [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlice **23:20** Čas pro Malawi **0:10** Letem jazzem (8. díl): Poznáváme harmonii **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (132. díl): P. Jan Vallo **6:40** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **6:55** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **7:55** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **8:00** Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín a detektiv **8:25** Ovečky: 4. neděle velikonoční **8:50** Prosperova kniha **9:15** GOODwillBOY VI. (4. díl) **9:55** V posteli POD NEBESY (6. díl) **10:50** Víra do kapsy: Nalinkoval Bůh můj život? **11:05** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (109. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Počasí **14:15** Cvrlikání (84. díl): Ponk **15:25** Malá kopa pítá vác: MFF Myjava 2017 **16:50** V pohorách po horách (95. díl): Roklina Piecky – Slovenský ráj [P] **17:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Přejeme si... **19:30** Ludwig van Beethoven: Fidelio: Moravské divadlo Olomouc [L] **22:05** Outdoor Films s Radimem Grzybkiem (99. díl): Nadějný režisér nejen outdoorových filmů [P] **23:40** Za obzorem **0:15** Putování po evropských klášterech: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie **0:50** Za obzorem **1:20** Vezmi a čti: Březen 2021 **1:35** Za obzorem **2:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 4. 2021

6:05 Pro víta mundi (133. díl): Marie Urbánková **6:45** Neoblomný kardinál **7:35** Řeckokatolický magazín **7:50** Víra do kapsy **8:05** Cvrlikání (84. díl): Ponk **9:15** Počasí [P] **9:20** Večeře u Slováka: 4. neděle velikonoční **9:45** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **10:00** Mše svatá [L] **11:15** Poutníci času (11. díl): S Jindřichem Štreitem [P] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Outdoor Films s Radimem Grzybkiem (99. díl): Nadějný režisér nejen outdoorových filmů **15:35** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **16:00** Noční univerzita: P. Bogdan Stepień – Modlitba za uzdravení **17:00** Jako hořičné zrnko (3. díl) **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Cukrouš **18:30** Purpurová perla [P] **18:45** Ovečky: 4. neděle velikonoční **19:15** Made in Ružomberok **19:50** Přejeme si... **20:05** Dekalog III.: Třetí přikázání [P] **21:05** Bábušky z Černobyli **22:20** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **23:10** Za obzorem **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Za obzorem **0:30** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 4. o 16:55 hod.:

Zanzibar – Sme odvážni (dokument)

V priebehu posledných rokov tu kresťania zažívajú čoraz väčšie prenasledovanie zo strany moslimskej väčšiny a stávajú sa terčom násilných útokov. Napriek tomu slúžia všetkým obyvateľom a stavajú pre nich kostoly, školy a nemocnice.

Utorok 20. 4. o 19:00 hod.:

lesodo (Dobry holub)

Animovaný seriál pre deti o holúbkovi lesodovi. Príbehy o lesodovi sa odohrávajú v zaslúbenej zemi na košatom cyprusovom strome na brehu jazera. Strom obýva veľmi rôznorodá skupina vtáčích priateľov, ale jedno majú spoločné: odkedy stretli holúbka lesoda, ich životy sa navždy zmenili.

Streda 21. 4. o 20:50 hod.:

Fundamenty (Dekrét o apoštoláte laikov)

Uvažovanie o dokumentoch II. vatikánskeho koncilu s prof. Milošom Lichnerom a o. Jurajom Vittekom. V tejto časti sa spolu pozrieme aj na novú publikáciu o I. vatikánskom koncile, ktorý ten II. predchádzal.

Štvrtok 22. 4. o 20:45 hod.: vKontexte

V relácii ponúkame na základe odhaľovania omylov v myslení a konaní ľudí dnešnej orientáciu v hodnotách, ktoré nie sú závislé na zmenách času.

Piatok 23. 4. o 20:30 hod.: Svätá Terézia z Lisieux – Veľká Božia láska (dokument)

Keď sa narodila Terézia, na svete už boli jej štyri staršie sestry, ktoré jej po predčasnej smrti matky spolu s otcom – jej „milovaným kráľom“ vynahrádzali jej lásku. Terézia celým svojím životom odpovedala na lásku. Zázraky na jej príhovor sa dejú i dnes.

Sobota 24. 4. o 11:00 hod.:

Biskupská vysviacka zo Skalky nad Váhom

Priamy prenos biskupskej konsekrácie nového pomocného nitrianskeho biskupa Petra Beňa.

Nedeľa 25. 4. o 10:30 hod.: Svätá omša z Brezna

Priamy prenos svätej omše v Nedeľu Dobrého pastiera z Kostola Nanebovzatia Panny Márie, celebruje Mons. Stanislav Stolárik, rožňavský diecézny biskup.

Liturgická čtení

Nedeľa 18. 4. – 3. nedeľa

velikonoční

1. čt.: Sk 3,13–15.17–19

Ž 4,2.4.7.9

Odp.: 7a (*Hospodine, ukaž nám svoju jasnou tvár!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 2,1–5a

Ev.: Lk 24,35–48

Pondělí 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15

Ž 119(118),23–24.26–27.29–30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 7,51–8,1a

Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,30–35

Středa 21. 4. – nezávazná

památka sv. Anselma

1. čt.: Sk 8,1b–8

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40

Ž 66(65),8–9.16–17.20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49

nebo Kol 1,24–29; 2,4–8

Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11–16

Sobota 24. 4. – nezávazná

památka sv. Jiří nebo sv. Fidela ze Sigmaringu

1. čt.: Sk 9,31–42

Ž 116(115),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60–69

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. DUBNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 4.		PO 19. 4.		ÚT 20. 4.		ST 21. 4.		ČT 22. 4.		PÁ 23. 4.		SO 24. 4.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1722	1941	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1349	1494	518	582
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1350	1494	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	540	607	544	611	547	615	550	618	553	622	1350	1495	559	629
Antifona k Zach. kantiku	540	607	544	611	547	615	550	619	553	622	1350	1495	559	629
Prosby	541	607	544	611	547	615	550	619	553	622	1724	1943	559	629
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	1348	1493	554	623	1350	1495	1353	1498
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	1726	1945	560	630
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	1350	1495	560	630
Nešpory:														
SO 17. 4.														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	1351	1496
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1715	1932
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1715	1932
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	546	613	549	617	552	620	555	624	1352	1497
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	546	614	549	617	552	621	555	624	1352	1497
Prosby	539	606	543	610	546	614	549	618	552	621	555	624	1718	1936
Záv. modlitba	541	608	541	608	545	612	548	616	1348	1493	554	623	1350	1495
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

MODLÍME SE

**BREVIÁŘ PRO ZAČÁTEČNÍKY
I MÍRNĚ POKROČILÉ**

Radek Tichý • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Breviář – jinak také denní modlitba církve nebo liturgie hodin – je krásnou mozaikou, jejíž jednotlivé kamínky tvoří žalmy, písně, biblická čtení, orace, texty církevních otců, antifony a prosby. Vše je harmonicky uspořádáno podle denní doby, svátků a církevního období. Pro mnohé je ale breviář neproniknutelný rébus... Chcete se v breviáři vyznat a modlit se ho spolu s celou církví? Knižka Radka Tichého přichází na pomoc úplným začátečníkům i těm, kdo ho sice odříkávají, ale už jim zevšedněl.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 80 stran, 119 Kč*

MODLITEBNÍ TRIDIUM KE SV. JOSEFOVI

Alvaro Grammatica • Překlad Koinonia Jan Křtitel • Předmluva Mons. František Radkowský, emeritní biskup plzeňský

U příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve stanovil papež František celý rok (8. 12. 2020 – 8. 12. 2021) za věnovaný tomuto významnému světci, jehož církevní tradice vždy výsostně ctíla jako ochránce Panny Marie a Ježíše. Stále se od něho můžeme mnohému učit a v rozličných životních situacích prosit o jeho přimluvu za sebe i své blízké. Proto vznikla knížečka s třídenní modlitbou, která nám má pomoci s důvěrou se na něj obrátit. Triduum ke sv. Josefovi má vnést modlitbu do našich domovů a rodin, aby se staly domácí církví, tedy místem setkávání a radostného svědectví o naší cestě za Ježíšem.

*Přátelé Koinonie
Brož., 105x170 mm, 30 stran, 50 Kč*

PRO DĚTI

**SVATÝ FRANTIŠEK, BRATR TĚLO
A SESTRA PÍSEŇ**

Tomáš Vondrovic • Ilustrace Markéta Vydrová

Zábavné vyprávění o životě neobyčejného muže s duší básníka, srdcem rytíře a tělem toho nejprostšího člověka. Velkého, moudrého mystika i slitovného prošťáčka Božího se srdcem na dlaní. Světce přísného na sebe, ale víc než laskavého na ostatní. Knižka vypráví také o Františkových bratřích, jejich společných cestách, příhodách, slovech a skutcích – těch veselých, i dojemných. Mluví o činech obyčejných, ale i o zázracích, o smíchu a o slzách, o prostě myslí a okouzlení krásou. O srdci plném lásky. Pro děti od 8 let.

*Stanislav Juhaňák - TRITON
Váz., 185x185 mm, křídový papír, 120 stran, 259 Kč*

AUTOBIOGRAFIE

ZASKOČEN RADOSTÍ

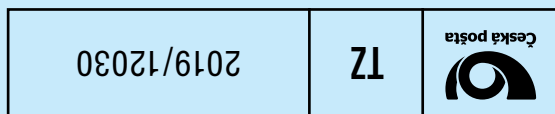
C. S. Lewis • Z angličtiny přeložil Dan Drápal • Redakce Alena Švecová, Pavel Hošek

Autobiografická kniha C. S. Lewise *Zaskočen Radostí* patří k nejlepším dílům tohoto světoznámého autora. Lewis píše o své životní cestě s pokorou, s humorem a s nenapodobitelným uměním vypravěče. Je to napínavý příběh jednoho z nejvzdělanějších lidí 20. století, příběh, který si hned v první kapitole získá čtenáře svým neodolatelným kouzlem. Inspirojící a lidsky přesvědčivý životopis autora fantastického světa Narnie a blízkého přítele J. R. R. Tolkiena popisuje Lewisův život od raného dětství až po jeho příklon ke křesťanství ve třiatřiceti letech.

*Nakladatelství Návrat domů • Druhé vydání
Váz., 115x185 mm, 224 stran, 249 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.